

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/175/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113216103
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113216103.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Zlaty Simkovej v právnej veci žalobcu: Ing. I. W., bytom D., G. U. 3, zastúpený JUDr. Oľgou Michalíkovou, advokátkou so sídlom Francisciho 35, Prešov, kancelária Jarková 89, Prešov proti žalovanému: E. H., bytom E., D. XX, v konaní zast. JUDr. Patrik Holinga s.r.o., Advokátska spoločnosť, Hlavná č. 25, Košice, IČO: 36856967, o zaplatenie príslušenstva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12C/144/2013-27 (predtým 26) zo dňa 25.03.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.stupňa .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 261,98 Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Oľgy Michalíkovej, advokátky.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 22 % ročne zo sumy 2.658,15 Eur od 01.07.1995 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Druhým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 100 % účelne vynaložených trov žalobcu. Konkrétnu výšku náhrady trov konania vyčíslil súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Právne svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ust. § 121 ods.3, § 517 ods.1,2 a § 581 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka, výrok o trovách konania ust. § 151 ods.7 v spojení s ust. § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.).

Súd prvého stupňa konštatoval, že vykonaným dokazovaním mal zistené, že žalovaný bol rozsudkom 12C/169/97 - 182 zo dňa 01.06.2000 povinný zaplatiť žalobcovi 579.195,- Sk spolu s 22 % úrokom z omeškania od 01.05.1995 do zaplatenia a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/360/00 - 245 zo dňa 06.11.2001, bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o prisúdení istiny 80.079,50 Sk t. j. 2.658,15 Eur, kde však o príslušenstve pohľadávky odvolací súd vrátil súdu prvého stupňa na rozhodnutie, pretože s rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplývalo, prečo priznal žalobcovi úroky z omeškania od 01.05.1995 a nie až odo dňa zániku združenia t. j. od 01.07. 1995, súd prvého stupňa následne vo veci rozhodol dopĺňacím rozsudkom zo dňa 21.12.2006 v spojení s rozsudkom zo dňa 16.10. 2006, následne v celom rade zrušení a opäť vydaných rozhodnutí zostalo nerozhodnuté o tomto príslušenstve pohľadávky, čím teda nie je daná prekážka rozhodnutej veci. Vo veci samej

však právoplatne bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/122/2010 - 778 dňa 07.06.2011.

Čo sa týka vznesenej námietky premlčania v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie v danom prípade súd má za to, že premlčacia doba neplynula odo dňa podania pôvodnej žaloby, následne kedy súd rozhodol o prisúdení istiny 80.079,50 Sk do 07.06.2011, t.j. rozhodnutia vo veci samej, následne podaním doručeným súdu opäť bolo príslušenstvo uplatnené a opäť premlčacia doba prestala plynúť dňa 11.12.2012. Žalobca samostatne uplatnil príslušenstvo pohľadávky prisúdenej súdom (keďže o nej nebolo rozhodnuté v konaní, v ktorom si uplatnil a nebolo tak možné ani vykonať doplnčacím rozsudkom). Občiansky zákonník zásadne ustanovuje trojročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, t. j. od 07.06.2011. Teda nedošlo k uplynutiu trojročnej zákonnej premlčacej lehoty pred podaním žaloby dňa 11.12.2012. Vznesená námietka premlčania teda nebola dôvodná.

Čas môže byť presne stanovený dohodou účastníkov zmluvného vzťahu, ustanovený právnym predpisom pre konkrétne záväzkové vzťahy, určený v rozhodnutí súdu, ustanovený všeobecne zákonom. Občiansky zákonník neupravuje v súvislosti s nárokom na vydanie - vrátenie majetkových hodnôt poskytnutých účelu združenia čas plnenia, ale treba vychádzať z toho, že žalovaný bol povinný vydať majetkové hodnoty deň potom, ako došlo k zániku združenia (viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 7Co/360/00 - 245 str. 7 posledný ods.).

Súd prvého stupňa preto zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania od 01.07.1995 vo výške 22 %, čo zodpovedá sadzbe platnej do 31.12.2008, kedy sa výška úrokov z omeškania sa počítala ako dvojnásobok diskontnej sadzby NBS, pričom v čase od 13.07.1995 do 05.10.1995, to bolo 22 %, podľa § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z.z. do zaplatenia.

Čo sa týka započítacej námietky zo strany žalovaného konštatoval, Započítací prejav majúci povahu hmotnoprávneho úkonu je spravidla jednostranným právnym úkonom smerujúcim k započítaniu. Účinnosť nadobúda, ako náhle dôjde adresátovi započítací prejav. Procesným úkonom je námietka započítania uplatnená v súdnom konaní ako procesná obrana proti žalobe, ale aj tu súd hodnotí pohľadávku namietanú na započítanie. V tomto smere súd konštatuje, že námietka žalovaného tvorí skupinu nezapočítateľných pohľadávok podľa ustanovenia § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka vety prvej.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ust. § 151 ods. 7 O.s.p. tak, že vyjadril rozsah náhrady trov percentom a to z dôvodu, že pojednávanie vo veci bolo odročené na vyhlásenie rozhodnutia, a preto bolo potrebné doručiť písomné vyhotovenia rozsudku účastníkom konania ihneď po pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, pričom ešte úspešnému účastníkovi neuplynula lehota na vyčíslenie trov konania, teda súd nemal pri vypracovaní písomného vyhotovenia rozsudku k dispozícii vyčíslenie trov konania.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo alternatívne zmeniť tak, že sa návrh žalobcu zamietne. Čo do trov konania, navrhol, aby súd pri rozhodovaní o trovách konania bral do úvahy všetky skutočnosti a pri aplikácii § 150 O.s.p. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V opačnom prípade bude žalovaný nútený uplatňovať si náhradu škody od štátu (súdiv). Právne odôvodnil svoje odvolanie žalovaný ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Zotrvál na svojej právnej argumentácii, ktorú v konaní použil. Má za to, že nárok žalobcu uplatňovaný v jeho návrhu je premlčaný. Žalobca mal v danom prípade, t.j. v prípade, ak súd opomenul rozhodnúť o príslušenstve zo sumy 2.658,15 Eur tri možnosti: 1/ možnosť podľa § 166 ods. 1 O.s.p. v lehote 15 dní od doručenia rozsudku, ktorým mu bola priznaná suma vo výške 2.658,15 Eur, kde súd opomenul rozhodnúť o príslušenstve z tejto sumy, podať návrh na doplnenie rozsudku. Žalobca síce túto možnosť využil, ale v takom štádiu konania, kedy je použitie tohto ustanovenia irelevantné. Je pravdou, že aj súd môže sám doplniť rozsudok, teda bez návrhu, ale iba taký, ktorý ešte nenadobudol právoplatnosť, čo v danom prípade splnené nie je. 2/ Možnosť podľa § 204 a nasl. O.s.p. podať odvolanie a v ňom napadnúť opomenutie súdu rozhodnúť o príslušenstve. 3/ Možnosť podľa § 237 a nasl. O.s.p. podať dovolanie pre odňatie možnosti účastníkovi konania

postupom súdu konať pred súdom alebo z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V konaní žalobca podaním zo dňa 07.12.2012 označenej ako „Žiadosť o pokračovanie v konaní“, ktoré doplnil podaním zo dňa 07.11.2013 žiadal o vydanie rozhodnutia, ktorým súd zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi príslušenstvo zo sumy 2.658,15 Eur. Súd predmetné podanie žalobcu vyhodnotil ako samostatný návrh, ktorý vylúčil na samostatné konanie. Žalovaný v tejto súvislosti podotýka, že vylúčiť vec na samostatné konanie možno v ktoromkoľvek štádiu konania, avšak iba do jeho právoplatného skončenia. Žalovaný má však za to, že už vec nie je živá a je právoplatne skončená. Tým, že súd návrh žalobcu vylúčil na samostatné konanie, sám uznal, že sa jedná o samostatný, nový návrh. V spojitosti s touto argumentáciou potom platí, že nárok žalobcu na priznanie úrokov z omeškania zo sumy 2.658,15 Eur je v zmysle § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka premlčaný a rovnako tu existuje prekážka rozsúdenej veci (res iudicata).

Žalovaný poukázal na znenie ust. § 110 ods.3 Občianskeho zákonníka i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009 5Cdo/120/2009 a 1 Cdo/181/2009 zo dňa 27.01.2010 čo sa týka prekážky rozsúdenej veci. Na pojednávaní konanom dňa 04.03.2014 žalovaný navrhol nepriznať žalobcovi príslušenstvo zo sumy 2.658,15 Eur, okrem iného aj s poukazom na rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 12C/169/1997-716 zo dňa 02.02.2010, ktorý bol potvrdený Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/122/2010, 5Co/123/2010, 5Co/124/2010 zo dňa 19.04.2011, ktorý na str. 8 komplexne rieši otázku vyporiadania medzi účastníkmi konania, ako aj osôb zo združenia osôb.

V prípade, že súd návrhu žalobcu vyhovie, teda prizná mu príslušenstvo zo sumy 82.079,30 Sk, vzniesol žalovaný započítaciu námietku a oproti pohľadávke žalobcu si započítal pohľadávku žalovaného do výšky, v ktorej sa vzájomne kryjú. Žalovaný zotrváva na svojom právnom názore, že nárok žalobcu je premlčaný. Ak by však odvolací súd vyhodnotil, že nárok žalobcu premlčaný nie je, žalovaný žiada, aby sa odvolací súd so započítacou námietkou žalovaného vypořiadal.

Vo všeobecnosti v súvislosti s otázkou náhrady trov konania žalovaný dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 06.11.2001 č.k. 7Co/360/00-245, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa čo do istiny 80.079,50 Sk, v ostatnej vyhovujúcej časti žalobu zamietol. V časti výroku čo do istiny 80.079,50 Sk rozsudok Krajského súdu v Prešove nadobudol dňa 04.12.2001 právoplatnosť. Súd SR (Okresný súd Prešov i Krajský súd v Prešove) v dôsledku procesného pochybenia už v roku 2001 opomenuli rozhodnúť o príslušenstve z istiny 80.079,50 Sk. Ak by o ňom rozhodli už v roku 2001, žalovaný by splnil to, na čo ho súdy vo svojich rozhodnutiach zaviazali, tak ako žalovaný zaplatil istinu 80.079,50 Sk vloženie do úschovy a následne v exekučnom konaní. Práve procesnou chybou súdov nastala situácia, že sa 22 % ročný úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatňuje od 01.07.1995 do zaplatenia vyšplhal k dnešnému dňu (30.04.2014) na sumu presahujúcu 11.000,- Eur, čo štvornásobne prevyšuje výšku istiny. Ak by súdy rozhodli o úrokoch z omeškania už v roku 2001, úrok z omeškania by za obdobie 13 rokov nedosiahol sumu o 7.257,84 Eur vyššiu. Žalovaný tak namiesto úrokov vo výške 3.761,90 Eur, musí zaplatiť o 7.257,84 Eur viac, t.j. 11.019,74 Eur.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že nárok premlčaný nemôže byť, nakoľko súd o príslušenstve pohľadávky, teda o úrokoch z omeškania zo sumy 2.658,15 Eur nekonal a nerozhodol. Tento nárok bol uplatnený ešte v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 12C/169/97 o zaplatenie sumy 610.000,- Sk, t.j. 20.248,29 Eur podaním žaloby v r.1997. V tomto konaní bolo rozhodnuté rozsudkom č.k. 12C/169/97 -182 zo dňa 01.06.2000 tak, že zo žalovanej sumy bola priznaná čiastka 579.195,- Sk, t.j. 19.225,75 Eur. Proti tomu rozsudku žalovaný podal odvolanie, na základe ktorého rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/360/00-245 zo dňa 06.11.2011 bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o prisúdení istiny 80.079,50 Sk/2658,15 Eur a vo výroku o príslušenstve pohľadávky bol tento rozsudok zrušený a vec v tejto časti bola vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V tomto ďalšom konaní prvostupňový súd konal iba o zvyšnom nároku istiny, t.j. o 499.195,- Sk, teda 16 570,23 Eur, nekonal a nerozhodol však o príslušenstve istiny 80.079,50 Sk/2.658,15 Eur v zmysle citovaného rozsudku Krajského súdu v Prešove. Nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky bol teda uplatnený na súde ešte podaním samotnej žaloby o zaplatenie sumy 610.000,- Sk s príslušenstvom. Pokiaľ súd o tomto nároku nekonal a nerozhodol v zmysle citovaného rozsudku Krajského súdu Prešov, ktorým mu bola vec v tejto časti vrátená na ďalšie konanie, premlčacia doba neplynula. Žalobca nemal možnosť v lehote 15 dní od doručenia rozsudku, ktorým mu bola priznaná suma vo výške 2.658,15 Eur, kde súd opomenul rozhodnúť o príslušenstve z tejto sumy podať návrh na doplnenie rozsudku. Táto suma nebola žalobcovi totiž priznaná rozhodnutím prvostupňového

súdu, ale rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn. 7Co/360/00-245 zo dňa 06.11.2011, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 12C/169/97-182 zo dňa 01.06.2000 vo výroku o prisúdení istiny a v časti príslušenstva tejto pohľadávky bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Žalobca nemal možnosť ovplyvniť konanie súdu, teda aby súd sám doplnil rozsudok, pretože očakával, že vo veci príslušenstva pohľadávky sa bude ešte konať. Žalobca nemal ani možnosť podľa § 204 a nasl. O.s.p. podať odvolanie a v ňom napadnúť opomenutie súdu rozhodnúť o príslušenstve pohľadávky, nakoľko rozhodnutie súdu vo veci, ktoré má zrejme žalovaný na mysli, týkalo sa zaplatenia zvyšnej žalovanej sumy, t.j. 499.195,- Sk/16.570,23 Eur a skutočnosť opomenutia súdu rozhodnúť o príslušenstve pohľadávky z tohto rozhodnutia vôbec nevyplýva. Možnosť podľa § 237 a nasl. O.s.p. podať dovolanie pre odňatie možnosti konať pred súdom žalobca vôbec nemal, lebo dôvody podania takéhoto dovolania tu neboli. K ďalším pripomienkam žalovaného týkajúcim sa podania návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní o nároku a o vylúčení tejto veci súdom na samostatné konanie žalobca poznamenal, že o tomto bolo súdom právoplatne rozhodnuté a súd pokračoval v konaní. Žalovaný poukázal tiež na ust. § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca však mal za to, že toto ustanovenie sa nevzťahuje na daný prípad, kedy o úrokoch z omeškania nebolo súdom právoplatne rozhodnuté. Prekážka rozsúdenej veci ako to uvádza žalovaný, tu neexistuje, nakoľko v predmetnej veci - týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky nebolo právoplatne rozhodnuté. Žalovaný inak ani nekonkretizuje v akom konaní bol predmetom ten istý nárok a akým rozhodnutím bolo o ňom rozhodnuté. Pokiaľ ide o návrh žalovaného, prednesený na pojednávaní konanom 04.03.2014 nepriznať žalovanému príslušenstvo zo sumy 2.658,15 Eur okrem iného aj s poukazom na ním citované rozsudky Okresného súdu Prešov a Krajského súdu Prešov, v ktorých je komplexne riešená otázka vyporiadania medzi účastníkmi konania ako osobami zo združenia osôb, žalobca poukázal na znalecké posudky nachádzajúce sa v súdnom spise, v ktorých je presne vyčíslený obchodný majetok a tento spolu činil sumu 2.114.394,65 Sk, z toho záväzky 1.034.889,57 Sk a čisté obchodné imanie bez záväzkov 1.079.505,08 Sk. Z toho vyplýva, že vyporiadanie majetkových pomerov medzi účastníkmi združenia malo byť nasledovné: žalovaný - 442.568,50 Sk a žalobca - 636.936,50 Sk. K tomuto vyrovnaníu nikdy nedošlo, okrem sumy 80.079,30 Sk, z čoho vyplýva, že žalobca bol poškodený o sumu 559.857,20 Sk. Na tom stále žalobca trvá a poznamenávame, že údaje žalovaného v podanom odvolaní o tom, že je stratový 258.909,32 Sk je nezmysel, pretože toto nebolo nikdy ničím a nikým preukázané. Taktiež ani započítanie vzájomných pohľadávok, ktoré navrhuje žalovaný nie je možné, pretože žiadna pohľadávka žalovaného voči žalobcovi neexistovala a neexistuje. Súd teda správne započítaci námiatku žalovaného neuznal a svoje zamietavé stanovisko k tejto tiež náležite právne odôvodnil. Obdobne podrobne odôvodnil aj neuznanie námiatky premlčania nároku. Preto žalobca navrhol rozsudok potvrdiť a priznať mu náhrad trov odvolacieho konania vo výške 261,98 Eur a to za vyjadrenie k odvolaniu, vychádzajúc z hodnoty sporu, výšky úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu úhrady istiny: 9.002,50 Eur, kde tarifná odmena 253,94 Eur a 8,04 € paušál, teda spolu 261,98 Eur.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 06.11.2015 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže na od sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis

Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ust. § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Ust. § 205 ods. 2 O. s. p. taxatívne určuje dôvody ktorými možno odôvodniť odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej. Nesprávny skutkový záver súdu prvého stupňa je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa kritérií uvedených v ust. § 132 až § 135 O. s. p., ide o prípad, keď súd jednotlivé dôkazy a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti nehodnotil z hľadiska ich vierohodnosti, pravdivosti a významu pre posúdenie veci z právneho hľadiska.

Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak dôjde k omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Za mylnú aplikáciu práva sa považuje použitie iného právneho predpisu než aký sa správne mal použiť alebo síce aplikácia správneho právneho predpisu, ale jeho nesprávny výklad.

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný bol rozsudkom č.k. 12C/169/97-182 zo dňa 01.06.2000 povinný zaplatiť žalobcovi 579.195,- Sk spolu s 22 % úrokom z omeškania od 01.05.1995 do zaplataenia. Rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/360/00 - 245 zo dňa 06.11.2001, bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o prisúdení istiny 80.079,50 Sk t. j. 2.658,15 Eur, kde však o príslušenstve pohľadávky odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa na rozhodnutie, pretože s rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplývalo, prečo priznal žalobcovi úroky z omeškania od 01.05.1995 a nie až odo dňa zániku združenia t. j. od 01.07.1995. Súd prvého stupňa následne vo veci rozhodol dopĺňacím rozsudkom zo dňa 21.12.2006 v spojení s rozsudkom zo dňa 16.10. 2006, následne v celom rade zrušení a opäť vydaných rozhodnutí zostalo nerozhodnuté o tomto príslušenstve pohľadávky, čím teda nie je daná prekážka rozhodnutej veci. Vo veci samej však právoplatne bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/122/2010 - 778 dňa 07.06.2011.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že premlčacia doba neplynula odo dňa podania pôvodnej žaloby potom kedy súd rozhodol o prisúdení istiny 80.079,50 Sk do 07.06.2011, t.j. do rozhodnutia vo veci samej. Následne podaním doručeným súdu opäť bolo príslušenstvo uplatnené a opäť premlčacia doba prestala plynúť dňa 11.12.2012. Žalobca samostatne uplatnil príslušenstvo pohľadávky prisúdenej súdom, keďže o nej nebolo rozhodnuté v konaní, v ktorom si ho uplatnil a nebolo tak možné ani vykonať dopĺňacím rozsudkom. Správne súd prvého stupňa konštatoval, že Občiansky zákonník zásadne stanovuje 3-ročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, t.j. od 07.06.2011, teda nedošlo k uplynutiu 3-ročnej zákonnej premlčacej lehoty pred podaním žaloby dňa 11.12.2012. I odvolací súd má za to, že vznesená námietka premlčania nebola dôvodná. Na tom nič nemení skutočnosť, že súdy pokiaľ o nároku žalobcu nerozhodli v pôvodnom konaní, pochybili. Táto skutočnosť však nemala vplyv na správne rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci uplatneného úroku vo výške 22 % ročne zo sumy 2.658,15 Eur od 01.07.1995 do zaplataenia. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že sadzba platná do 31.12.2008 vo výške 22 % úrokov z omeškania, keď sa počítala ako dvojnásobok diskontnej sadzby NBS (od 13.07.1995 do 05.10.19985) podľa ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

Podľa ust. § 581 ods.2 veta prvá Občianskeho zákonníka, započítať nemožno premlčané pohľadávky, pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako aj pohľadávky z vkladov.

Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa, že námietka započítania uplatnená v súdnom konaní ako procesná obrana proti žalobe tvorí skupinu nezapočítateľných pohľadávok uvedených v ust. § 581 ods.2 veta prvá Občianskeho zákonníka. Oproti nepremľčanej pohľadávke žalobcu nemožno započítať premlčané pohľadávky žalovaného.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a správne rozhodol. Na skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, ktoré zodpovedajú vykonanému dokazovaniu sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Pohľadávku žalobcu nie je premlčaná, nie je spôsobilá na započítanie, teda tieto odvolacie námietky žalovaného nie sú dôvodné.

Nedôvodnou je i námietka žalovaného, že namiesto úrokov vo výške 3.761,90 Eur, teda úrok od 01.07.1995 do 04.12.2001 musí zaplatiť 11.019,74 Eur, teda o 7.257,84 Eur ku dňu 30.04.2014. Žalovanému nik nebránil splniť svoju povinnosť a pohľadávku uhradiť včas na základe právoplatného rozsudku. Uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pripočítať na ťarchu žalobcu, prípadne súdov ako sa mylne domnieva žalovaný, keď poukazuje na možnosť uplatniť si náhradu škody od štátu (súdov).

Súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, rozhodol správne i čo do trov prvostupňového konania. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby a to vyjadrenie k odvolaniu vo výške 261,98 Eur vychádzajúc z hodnoty sporu 9.052,50 Eur, tarifná odmena 253,94 Eur a režijný paušál 8,04 Eur, tak ako ich vyčíslila právna zástupkyňa žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Oľgy Michalíkovej, advokátky (§ 149 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.